

den eller er saa beskænket paa samme, at han ei kan varetage sin Post. Disse Forhold have altid været betragtede som meget alvorlige Forseelser, og det turde være i sin Orden at anvende sølelig Straf, for at Krigeren allerede i Fredstid kan lære at føle det Ansvar, som under saadanne Omstændigheder paahviler ham. Den blotte almindelige Pligtforsømmelse, som Udkastets Regel tørrigt og saa omfatter, vil tilstrækkeligt rammes af andre Bestemmelser i Udkastet, jfr. § 156 med flere, og Udvalget foreslaar derfor at indskrænke den særlige Straffebestemmelse til de tre ovenfor nævnte Tilfælde (Ændringsforslag Nr. 90).

Til § 175.

Om Ændringen gjælder, hvad der er anført under § 170.

11te Kapitel.

Om Forholdene med Hensyn til Krigsmagtens Penge og Gods.

Til § 183.

Udvalget formener, at der kan være Anledning til at forhøje Straffen til Livsstraf, ikke blot naar det er Befæstningsværker, som ødelægges, men ogsaa naar det maatte være Tøihuse, Krudttaarne og større Depoter, især naar Noget derved omkommer. (Ændringsforslag Nr. 92).

Til § 185.

Ogsaa i denne Paragraf har Udvalget troet, at der kunde være Anledning til efter Omstændighederne at stærpe Udkastets Straffebestemmelser.

Til § 193.

Udvalget antager ikke, at der er Anledning til at betragte det som strafbar Handling, at den Paagældende pantsætter eller afhænder saadanne Giendele, der ikke ere bestemte for Tjenesten, selv om de maatte være opførte paa de af Foresatte førte tjenstlige Lister. Forholdet vil derhos i ethvert Fald kunne betragtes som Tilfældet af en reglementarisk Forbrydelse jfr. § 156. (Ændringsforslag Nr. 94).

12te Kapitel.

Almindelige Bestemmelser.

Medens der i Aaret 1850 ved Siden af Forslag til Straffelov, forelagdes Rigsdagen et særligt Udkast om Disciplinarmyndigheden, har det nærværende Udkast foretrukket at optage Hovedbestemmelserne om samme i Straffeloven selv, medens det tørrigt foreslaas, at de nærmere Regler om dette Forhold skulle fastsættes ved kongelig Anordning. Udkastet bestemmer saaledes fornemmelig, hvilke Straffe der kan anvendes som Disciplinarmidler, og hvorvidt den Paagældende kan fordrø Sagen henvist til Underjøgelse og Paakjendelse ved Krigsret og derved hindre Straffens Fuldbjyrdelse. I førstnævnte Henseende er Udkastet blevet staaende ved den nuværende høieste Grændse for Straffe uden Dom, 10 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød, hvilken Straf derhos alene kan tilkjendes af Jurisdiktionschefer (Bataillonskommandører), medens det derimod noget har indskrænket den nu bestaaende Adgang til at undgaa Straffen ved at begjære Krigsret. Medens det nemlig nu er Regel, hvorfra der kun gjøres Undtagelse i Felten og i belejret Fæstning samt i Krigsskibe paa Døgt, at ingen Straf maa udføres, naar den Paagældende begjærer Krigsret, foreslaar Udkastet, at der ikke skal have Adgang til at fordrø Dom, medmindre Straffen stiger til Bagtarrest i 6 Dage eller anden Fængselsstraf af lige Størrelse, heri dog ikke medregnet Fængsel paa Vand og Brød, der altid hjemler Ret til at begjære Sagen undersøgt ved Retten. Hovedbetragtningen, der har ledet til dette Forslag om Indskrænkning af den tidligere ubundne Adgang til Domsbehandling, er som Udkastets Motiver nærmere vise, Hensynet til den Besvær, det medfører, at Krigsret skal sammentales for den ringeste Bagatelag, og Udvalget skjønner ikke, at den foreslaaede Begrændsning kan have nogen Betænkelighed. Dette gjælder ligeledes, forsaavidt Udkastet overhovedet tænker sig Disciplinarmyndighedens nærmere Ordning fastsat ved kongelig Anordning. Det maa erkjendes, at Spørgsmaalene om, hvilke Befalingsmænd Disciplinarmyndigheden kan